22 de febrer: La Càtedra de sant Pere, apòstol

Text de l'Evangeli (*Mt* 16,13-19): En aquell temps, havent arribat Jesús a la regió de Cesarea de Filip, preguntava als seus deixebles, dient: «Qui diuen els homes que és el Fill de l'home?». Ells respongueren: «Uns que Joan Baptista, d'altres que Elies, uns altres que Jeremies o un dels profetes». Els diu: «I vosaltres, qui dieu que soc jo?». I responent Simó Pere, li diu: «Tu ets el Crist, el Fill del Déu viu». I responent Jesús, li diu: «Benaurat ets, Simó Barjona, perquè no t'ha revelat això ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare, que està en els cels. I jo et dic que tu ets Pere, i damunt aquesta pedra edificaré la meva Església; i les portes de l'infern no prevaldran contra ella. Et donaré les claus del regne dels cels, i tot allò que lligaràs a la terra serà lligat als cels, i tot allò que deslligaràs a la terra serà deslligat als cels».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jo et dic que tu ets Pere, i damunt aquesta pedra edificaré la meva Església»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem la Càtedra de sant Pere. Des del segle IV, amb aquesta celebració es vol destacar el fet que —com un do de Jesucrist per a nosaltres— l'edifici de la seva Església recolza sobre el Príncep dels Apòstols, qui gaudeix d'un ajut diví peculiar per a tal missió. Així ho manifestà el Senyor a Cesarea de Felip: «Jo et dic que tu ets Pere, i damunt aquesta pedra edificaré la meva Església» (Mt 16,18). En efecte, «és escollit només Pere per a ser anteposat a la vocació de totes les nacions, a tots els Apòstols i a tots els Pares de l'Església» (Sant Lleó el Gran).

Des del seu inici, l'Església s'ha beneficiat del ministeri petrí de manera que sant Pere i els seus successors han presidit la caritat, han estat font d'unitat i, molt especialment, han tingut la missió de confirmar en la veritat els seus germans.

Jesús, un cop ressuscitat, confirmà aquesta missió a Simó Pere. Ell, que profundament penedit ja havia plorat la seva triple negació davant Jesús, ara fa una triple manifestació d'amor: «Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t'estimo» (Jn 21,17). Aleshores, l'Apòstol veié amb consol com Jesucrist no es va desdir d'ell i, per tres vegades, el confirmà en el ministeri que abans li havia estat anunciat: «Pastura les meves ovelles» (Jn 21,16.17).

Aquesta potestat no és per mèrit propi, com tampoc ho fou la declaració de fe de Simó a Cesarea: «No t'ha revelat això ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare, que està en els cels» (Mt 16,17). Sí, es tracta d'una autoritat amb potestat suprema rebuda per a servir. És per això que el Romà Pontífex, quan signa els seus escrits, ho fa amb el següent títol honorífic: Servus servorum Dei.

Es tracta, per tant, d'un poder per a servir la causa de la unitat fonamentada sobre la veritat. Fem el propòsit de pregar per al Successor de Pere, de prestar un atent obsequi a les seves paraules i d'agrair a Déu aquest gran regal.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Estem amb el Papa, perquè estant amb ell, romanem amb Déu» (Sant Tomàs More)
- «Pere, per a tots els temps, ha de ser el custodi de la comunió amb Crist. La responsabilitat de Pere consisteix a garantir la comunió amb el Crist amb la caritat del Crist, tot guiant la realització d'aquesta caritat en la vida diària» (Benet XVI)
- «Quan sant Pere confessa que Jesús és el Crist, el Fill de Déu viu, Jesús li declara que aquesta revelació no li ha vingut 'de la carn i la sang, sinó del Pare del cel' (Mt 16,17). La fe és un do de Déu, una virtut sobrenatural infosa per Ell (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 153)